

prøve, udvalg eller andet begrænset formål, som afløses af en aftale om køb på kredit, må overgivelsestidspunktet i almindelighed antages at falde sammen med det tidspunkt, hvor der indgås en aftale om kredittøb, således at loven finder anvendelse i disse tilfælde. Dette svarer til gældende ret med hensyn til, hvornår udbetalingen ved køb med ejendomsforbehold skal være betalt, jfr. Torben Jensen, *Afbetaling* (1970) s. 445.

Kreditten kan ydes enten af sælgeren i form af henstand eller lån (stk. 2, nr. 1) eller af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren (stk. 2, nr. 2).

Kredit ydet af tredjemand efter aftale med sælgeren (*oprindeligt trepartsforhold*) foreligger dels ved de såkaldte »*eksterne kontosystemer*«, dels ved de såkaldte »*lånecøb*«. Om den nærmere forståelse af disse begreber henvises til pkt. 3. d. i de almindelige bemærkninger. Stk. 2, nr. 2, svarer til udvalgets forslag, idet det dog er præciseret, at køberen og den finansierende tredjemand skal have indgået aftale om lånet, inden køberen får overgivet det købt.

Eksterne kontosystemer og lånekøb er nærmere beskrevet i betænkningen s. 58. Udvalget anfører i den forbindelse, at der i forholdet mellem sælgeren og køberen foreligger et kontantkøb, selv om betalingen til sælgeren ikke ydes af køberen. Efter justitsministeriets opfattelse må det imidlertid følge af definitionen i lovforslagets § 1, stk. 2, at købet er et køb på kredit også i forholdet mellem køberen og sælgeren.

Efterfølgende trepartsforhold er ligeledes omtalt foran under pkt. 3. d. i de almindelige bemærkninger. Disse trepartsforhold er dog ikke omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2. Sondringen mellem oprindelige og efterfølgende trepartsforhold har især betydning i relation til § 13, stk. 1, jfr. bemærkningerne til denne bestemmelse. Foreligger der et kontantkøb, hvor købesummen helt eller delvis tilvejebringes gennem et »fritstående lån« fra et pengeinstitut, familie eller bekendte, er der ikke i lovens forstand tale om et kredittøb, jfr. det herom anførte under pkt. 3. d. i de almindelige bemærkninger. Den form for køberfinansiering i pengeinstitutter, som består i, at pengeinstituttet får transport på afbetalingskontrakten, vil dog være omfattet af loven, fordi afbetalingskontrakten er det. Denne type køberfinansiering er nærmere omtalt i betænkningen s. 282–283. Der kan om stk. 2 i øvrigt henvises til betænkningen s. 57–58.

Til stk. 3.

I lovforslaget anvendes i vidt omfang begrebet »kreditor«, og justitsministeriet har derfor fundet det hensigtsmæssigt i selve lovteksten at medtage en definition heraf. Definitionen svarer til den definition, som kredittøbsudvalget har opstillet, jfr. betænkningen s. 55.

Til § 2

Bestemmelsen svarer til § 2 i betækningsudkastet, jfr. betænkningen s. 58–59.

Stk. 1 definerer, hvornår der foreligger køb med ejendomsforbehold, og svarer i det væsentlige til den gældende afbetalingslovs § 1, stk. 1, men omfatter i modsætning til den nævnte bestemmelse alle køb med ejendomsforbehold, uanset om betalingen skal erlægges i afdrag.

De særlige regler om køb med ejendomsforbehold er samlet i lovforslagets kapitel 3.

Efter *stk. 2* anses også visse lejekontrakter som køb med ejendomsforbehold, hvis det må antages at have været meningen, at modtageren af tingen skal blive ejer af den. Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 1, stk. 2, og vil ligesom denne indebære, at loven kan finde anvendelse på visse aftaler om leasing. Afbetalingslovens anvendelse på leasingaftaler har i første række været kritiseret på grund af lovens krav om mindstestudbetaling. Dette problem vil blive løst, hvis mindstestudbetalingskravet alene bliver opretholdt for køb med ejendomsforbehold, som er forbrugerkøb, jfr. lovforslagets § 19 og de almindelige bemærkninger under pkt. 7.c.

Til § 3

Bestemmelsen, der svarer til § 3 i kredittøbsudvalgets lovudkast, definerer, hvad der skal forstås ved kontokøb. Kontokøbet, som ikke tidligere har været lovreguleret, omfattes dels af de almindelige bestemmelser i lovforslagets kap. 2 og 5 og dels af særreglerne for kontokøb i kap. 4.

Det karakteristiske ved kontokøbet er, at der er tilsagt køberen en løbende kredit, der kan udnyttes til køb i en bestemt eller bestemte forretninger. Om den nærmere forståelse af begrebet henvises til betænkningen s. 59–60.

Er kreditgiveren ifølge kontoaftalen sælgeren selv, som det f. eks. er tilfældet ved konti i stormagasiner, foreligger der, hvad der kan betegnes som et »internt kontosystem«. Er kontoaftalen indgået med en kontoorganisation, og købet med en handlende, foreligger der et »eksternt kontosystem«.